

Sidste søndag i kirkeåret d. 25. november 2018

Salmer:

749: I østen stiger solen op

13: Måne og sol

70: Du kom til vor runde jord

675: Gud, vi er i gode hænder

474: Jesus Krist, du gav mig livet

431: Herre Kristus, dig til ære

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 25,11-30

På den tid tog Jesus til orde og sagde: »Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for. Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«

Hvad bliver vi slidt trætte af?

Hvad tynger os ned?

Det spurgte jeg mine konfirmander om i onsdags. De havde en del forskellige bud:

Skole, især de lange skoledage. Arbejde, især hårdt fysisk arbejde. At gå. At være syg. Ikke at sove. At være sur. At være ked af det. At fejle. At miste et menneske, man har kært.

Det er forskelligt, hvad vi føler som byrder, hvad som er tungt for os.

For nogle af os kan det være konflikter. Det er hårdt at være i en konflikt. Måske kan man indimellem finde en sær energi i at være i et skænderi med et familiemedlem eller en ven, eller i

kamp med myndigheder eller en nabo. Så er der noget at kæmpe for. Mig mod verden. Og der kan jo virkelig være gode og vigtige emner at kæmpe for. Men når vredens hede fortager sig, og man sidder alene bagefter, så er det tungt. Så er det trættende. Hvorfor kan der ikke bare være fred og forsoning? Hvorfor kan der ikke bare være trivsel? Hvorfor bliver vi ikke bedre til at få det til at fungere med hinanden? Hvorfor kommer vi altid op at skændes i stedet for at lære at leve godt med hinanden. Det er de varme konflikter. De konflikter, hvor gnisterne flyver fra.

Så er der de kolde konflikter. Hvor folk bare er tavse. Måske ligger de kolde konflikter lidt mere til os jyder. For når man er i en kold konflikt, så skændes man da i det mindste ikke højlydt. Så er det ikke sikkert, at andre bemærker det. Men alligevel. Det fylder i tankerne. Og de mest sensitive kan nok mærke det. På stemningen i rummet. På tonefaldet i samtalerne.

Hvad enten konflikterne er varme eller kolde, kan de være en byrde. Og vi længes efter at få rensed ud, at få frisk og ny luft ind i vores relationer. Vi længes efter at slippe for den tyngde, som det er at være i en konflikt. Vi kan godt dysse det lidt ned, gemme det lidt derinde. Men indimellem dukker det op og forstyrrer vores tanker og nattesøvn.

Eller vi kan være tynget af, at vi ikke passer ind. Måske taler vores venner og bekendte om helt andre ting, end vi gør. Måske taler de andre om fodbold, mens vi helst vil tale om smykker og makeup. Eller de andre sidder igen og taler om 2. verdenskrig, selvom vi hellere vil tale om fremtidens verden og klimaforandringer. Eller vi ligner ikke de andre med tøjstil, med sprog, med uddannelsesniveau og arbejde. Med tro eller politisk holdning. Gode fællesskaber kan rumme forskellige slags mennesker. I andre fællesskaber kan det føles som om, at man skal være på en bestemt måde for at passe ind. Det kan man godt kæmpe for at gøre, men det kan også blive en tyngde. Skabe en tristhed. For når nu alle de andre er på en bestemt måde, og ser ud til at trives med det, så er det måske en selv, der er noget i vejen med? Måske er man bare lidt forkert? Vi skammer os over os selv, og forestiller os de grimme ting, som de andre tænker om os. Måske var det bedre, om vi så slet ikke var en del af det fællesskab, ja, måske slet ikke var til? Det kan være en tung byrde ikke at passe ind i de fællesskaber, vi er en del af.

Eller vi kan være tynget af skyld. Måske er det en retfærdig skyld. Måske er vi virkelig skyldige i det, som vi føler skyld for. Vi har kørt uansvarligt stærkt. Vi har stjålet. Vi har løjet. Vi har overskredet en andens grænser. Eller det kan være en skyld, som vi godt ved, vi ikke burde bære.

Men vi kan ikke slippe den. Den har bidt sig fast. I sjæl. I sind. I vores inderste lag og påvirker os helt ud i de yderste lag.

Uanset om skylden er retfærdig eller uretfærdig, så kan den være svær at slippe af med. Den er tung. Den hænger over os som en mørk sky og påvirker vores humør og vores lyst til at være sammen med andre. Vi får lettere til tårer og lettere til triste tanker. Især når det så også er så mørkt uden for. Måske har vi bedt Gud eller andre mennesker om tilgivelse og søgt hjælp til at slippe skylden. Men det er som om, at tilgivelsens lys ikke rigtigt kan trænge igennem det mørke lag af skyld. Skylden tynger og tynger.

Så der er meget, som kan tynges os ned. Konflikter, skamfølelsen af ikke at passe ind. Skyld. Og der kunne nævnes mange flere. Tomhed. Meningsløshed. Ensomhed. Følelsen af gudsforladthed. Sorg.

Det kan være byrder, som tynger os selv. Men det kan også være byrder, som tynger andre mennesker. Måske er det ikke os selv, som er tyngt, men en af vores nærmeste. Vi ville ønske, vi kunne bære lidt af tyngden og byrden for den anden. Vi kan da hjælpe lidt. Støtte. Opmuntre. Trøste. Men vi kan ikke bære hinandens byrder for alvor. Vi kan ikke overføre tyngder fra den ene person til den anden. Det er der kun én, som kan.

Jesus siger: Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.

Så Jesus vil vise os en vej til at finde hvile for vores sjæle. Jeg spurgte også mine konfirmander, hvad de forbinder med ordet hvile. Det kom der også en del forskellige bud på. At kigge mobil. En kirkegård, fordi folk hviler der. Hvil i fred. Et gravsted. Død. At sove. At slappe af og tage en pause, at sidde stille, at være doven, at hvile sig. Fred. At spille. Frihed.

Der er mange billeder på, hvad hvile er. Men det har i hvert fald noget med fred og trykthed at gøre. Tilfredshed. Afslappethed.

Den første måde Jesus kan give os hvile er, at han tilbyder at bære alt det, som tynger os. Ja, han har båret det, da han gik den tunge vej mod korset belæst med alt det, som tynger os ned. Konflikter, skamfølelsen af ikke at passe ind. Skyld. Han bar det, og han gik under pga. det. Han døde på korset

for alt det, som tynger os. Så vi behøver ikke bære det mere, Jesus har båret det. Det er den første måde Jesus kan give os hvile og fred. Han tager vores byrder af vores skuldre og lægger dem over på sine egne.

Den anden måde han giver os hvile og fred, er at han forbinder os til den stærkeste magt i universet. Jesus opfordrer os til at komme til ham. Og hvem er han? Han er Sønnen, som er et med Faderen. Han er båndet mellem himmel og jord. Der er en helt tæt forbindelse mellem Gud i himmelen og Guds søn på jord. Den almægtige og stærke Gud har sendt sin søn til jorden, han døde, men opstod, og er os stadig nær her i november 2018 som en levende stærk person. Derfor kalder han stadig på os og opfordrer os til at komme til ham. Og når vi gør det, når vi beder til ham, når vi råber til ham om hjælp, når vi ønsker, at han skal tage noget af alt det, som tynger os, så bliver vi forbundet med den stærkeste magt i universet. Så er vi i Guds gode og stærke hænder. Så bærer han ikke kun vores byrder, men også os selv. Uanset hvad der sker, så kan vi være i Guds hånd og vide os trygge der. Det er den anden måde, Jesus giver hvile og fred. At han forbinder os med den stærkeste magt i universet, og at vi pga. vores dåb og tro på ham kan være trygge og hvile i Guds stærke hænder.

Og så skulle alt vel være ordnet og som det skal være? Hvile og fred. Jesus har taget vores byrder. Nu kan vi løbe og danse omkring frie og lette? Vi er i Guds stærke hånd og kan være trygge der? Tjaa. Jo. Men alt er ikke sagt med det. Jesus opfordrer os til at tage hans åg på os. Et godt åg. Et åg var et stykke træ, som man bar over skuldrene, og så kunne man bære tungere ting med skuldrene end ved at bære det i armene. Armene bliver hurtigere trætte end skuldrene. Så et åg er et godt redskab. Det hjælper os med at bære ting.

Men vi er jo lige blevet sat frie fra det, der tynger os. Jesus har taget det på sig. Vi er i Guds stærke hænder. Hvorfor skal vi nu til at bære noget andet?

Det er fordi, vi skabt til at bære noget. Vi er skabt til at tage ansvar for vores liv og for hinanden. Vi har fået evner. Vi skal bruge dem. Vi har fået kræfter. Vi skal bruge dem. Vi kan bære en hel del. Men vi skal lære hvordan.

Og det er netop det, Jesus vil gøre. Han vil lære os at bære på den rigtige måde. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagsmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.

Vi skal bære sagtmødt og ydmygt. Ikke tage mere på os, end vi kan bære. Ikke føre os frem med, at vi kan bære mere end andre. Men stærkt og stille virke med de evner, vi har fået givet.

Der kommer netop også hvile og fred, tryghed og tilfredshed af, at vi bruger de evner og kræfter, vi har. Vi får ikke ændret hele verden. Vi bliver ikke berømte og huskede 100 år efter vores død. Men vi gør en forskel i det små. Dag for dag. Menneskemøde for menneskemøde.

Hvilen kommer når vi bruger de evner, vi har. Vi er ellers vant til, at hvilen kommer efter, vi har arbejdet og brugt vores krop. Vi holder weekend og hviledag, når ugens arbejde er omme. Men Jesus tænker som så ofte lidt anderledes end os. Der er netop også en hvile i, at vi arbejder og bruger de evner, vi har. Hviler i og bruger de evner, vi har fået af Gud. Finder glæder ved at være på den plads og i de roller, som vi er sat i af Gud.

Så hvis vi er tyngede af byrder, af konflikter, skamfølelse eller skyld, eller mange andre slags byrder, så opfordrer Jesus til, at vi kommer til ham. Og han vil give os hvile og fred ved at tage vores byrder, ved at forbinde os med Gud og placere os i hans stærke hænder og ved at lære os at bruge vores evner på gode og sunde måder. Det vil vi takke ham for.